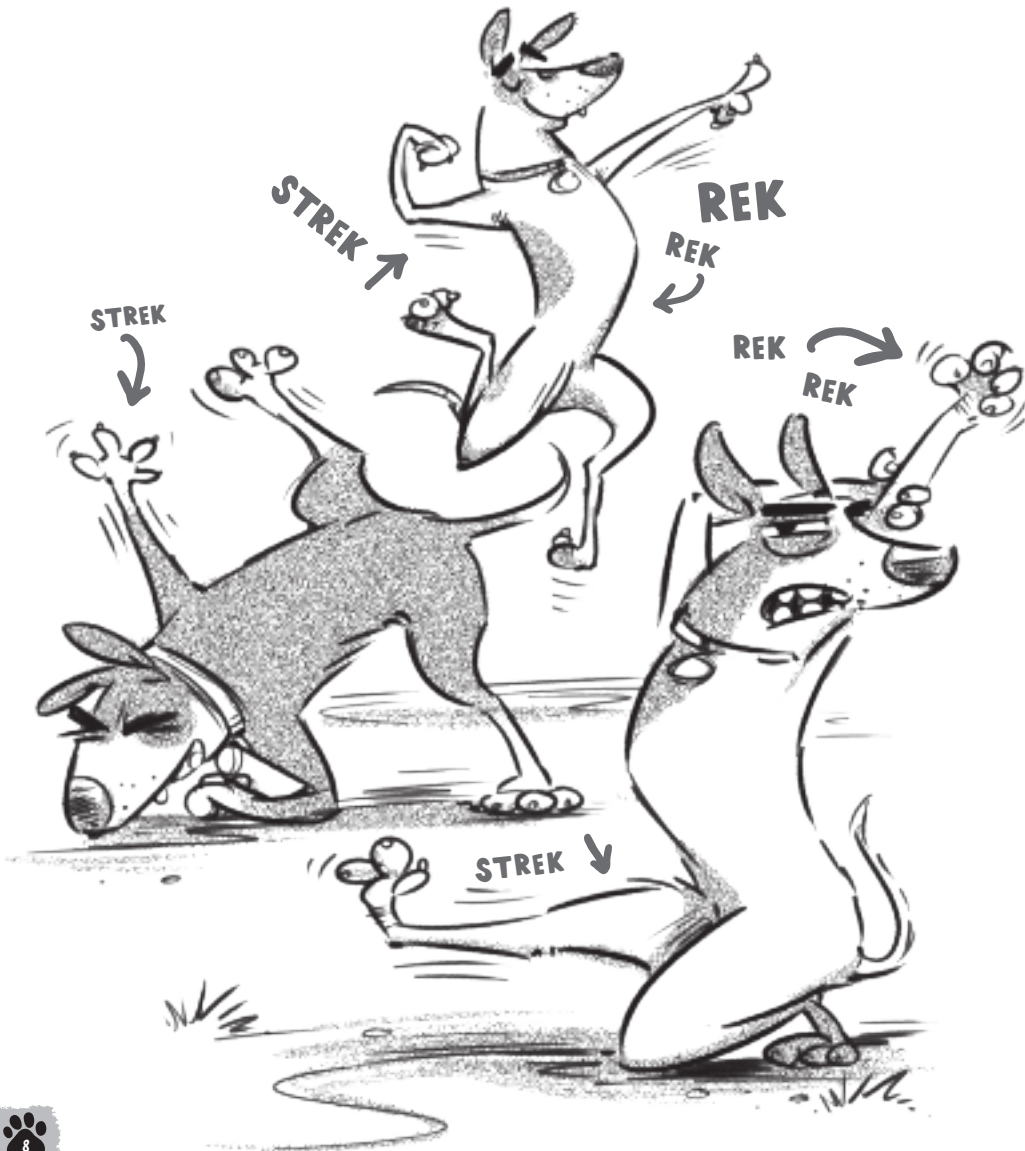


De windhonden dweilden hun kwijl, strekten hun poten en **REKTEN** hun racespieren.



‘Er komt een dag, **UITSLOVER**,’ zei Doet Wat-ie Kan, ‘dat ik een race van je win. En dan houdt iedereen van **MIJ** en vindt **MIJ** de beste!’

‘Nee,’ zei Ren Ren Ren. ‘Ik hou echt van snel zijn, maar ik hou er vooral van dat iedereen zegt hoe snel ik ben. Ze hebben het de hele tijd over mij.’



‘BAH, JE BENT ZO IRRITANT,’

kreunde Wou Dat Ik Sneller Was. **‘JIJ** hebt het de hele tijd over jezelf. Niemand anders doet dat **OOIT!**’



Doet Wat-ie Kan en de andere honden

GROMDEN en
BROMDEN zachtjes.

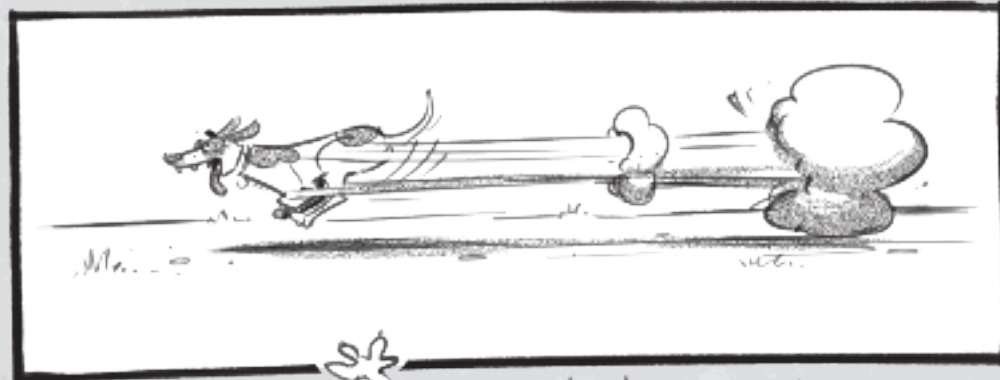


Ren Ren Ren nam glimlachend de
klopjes en complimenten in ontvangst.

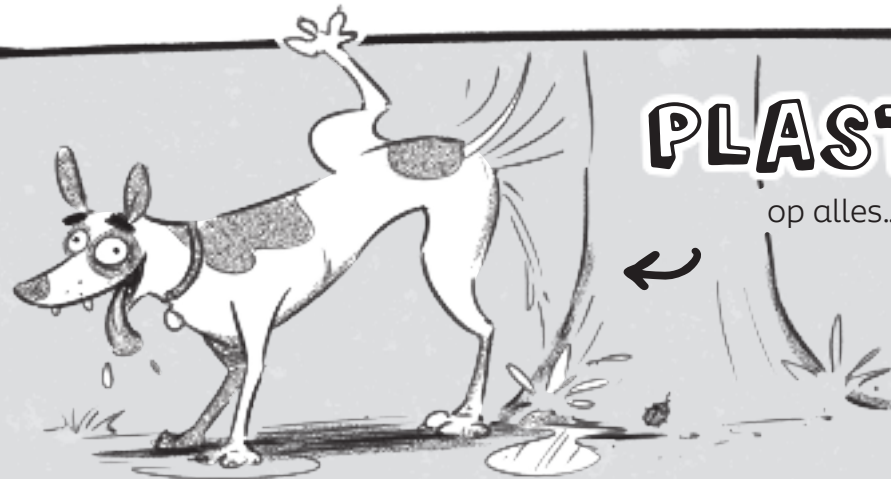


**BESTE.
DAG.
OOIT.**

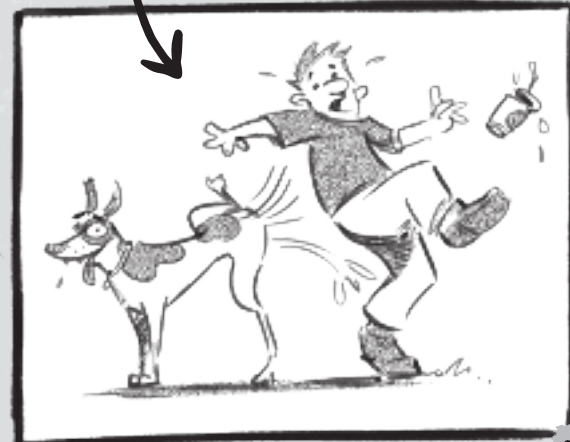
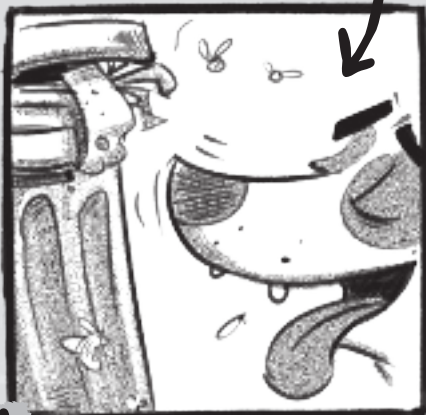
Ren Ren Ren ging er weer vandoor.



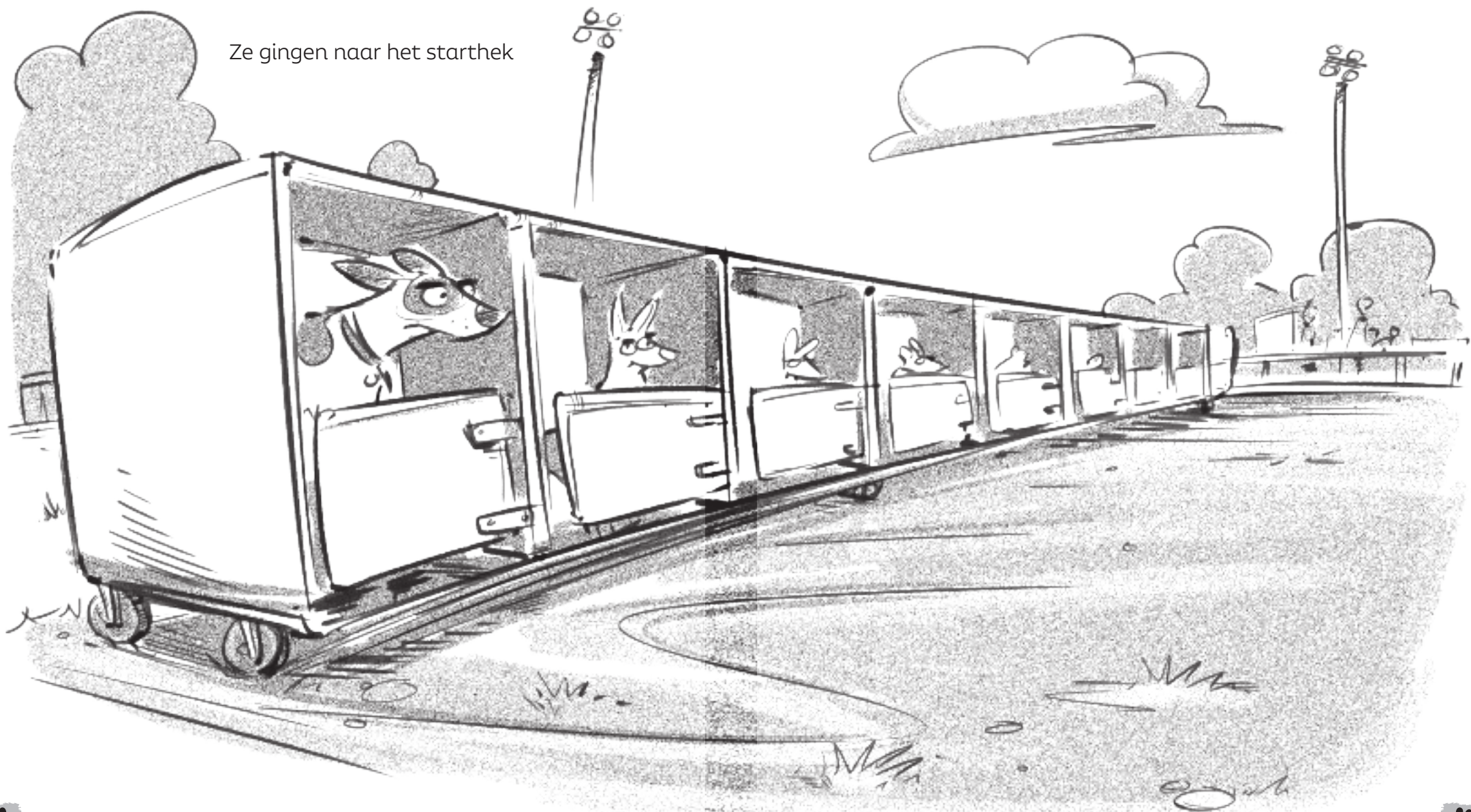
SNUFFELDE aan alles...

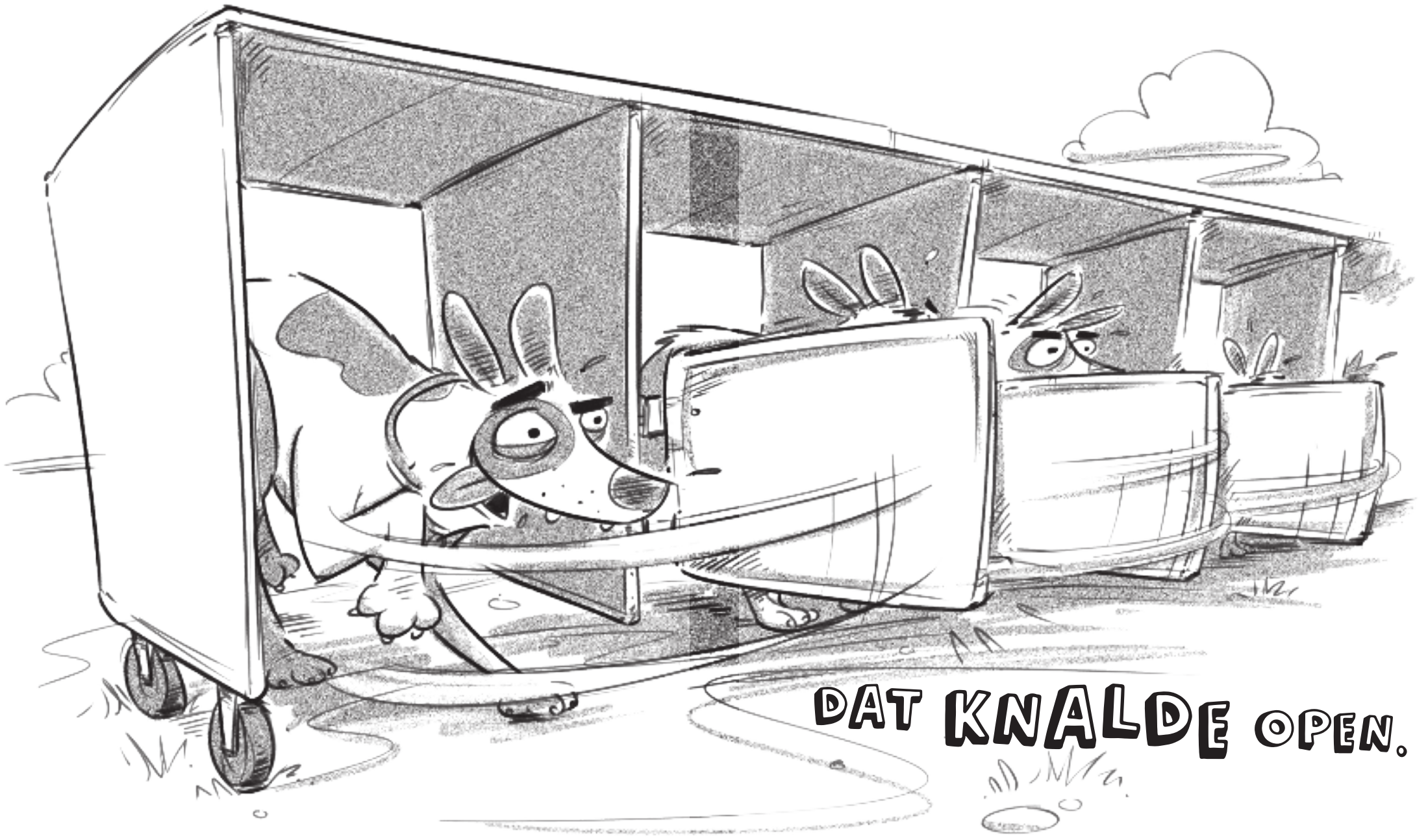


PLASTE
op alles...



Ze gingen naar het starthek





DAT KNALDE OPEN.

Al snel lagen de windhonden in een hoopje op de grond,
BONT en **BLAUW**.



'JULLIE HEBBEN 'T MIS,'

zei Mopperhond, en het kwijl vloog in
de rondte.



**DIE WINDHOND
HEEFT MIJN LEVEN
GERED. EN NU GA IK
HET ZIJNE REDDEN.**

Mopperhond slikte. Hij ging het echt doen. Hij ging terug.



**EN DEZE
KEER ZOU
HIJ NIET**

ALLEEN

VERTREKKEN.